

Rafelrand

Gelukkig, het is er nog, dat stukje “rafelrand” aan de Maas. “Rafelranden van de stad”, enkele jaren terug dook die term ineens op en als je hem nu intypt op Google dan kom je heel wat websites van kunstenaars tegen die met dit thema bezig zijn. In het Duits heet het “Stadtbrache”. Dit betekent zoiets als “braakgelegen stadsterrein”. Het is een gebied waar niet ieder stukje ruimte in een bestemmingsplan is vastgelegd hoe het gebruikt dient te worden. Er heerst een zekere vrijheid. Langs de rafelrand van de stad is er ruimte voor het onverwachte, stad en natuur vloeien in elkaar over.

Nu beantwoordt dit plaatje langs de Maas met zijn dukdalf misschien niet precies aan deze omschrijving. Maar lang voordat de term door iemand bedacht werd, had ik al datzelfde gevoel bij deze plaats. Een plek waar de stad bijna ophoudt, maar nog niet helemaal. Rafelig door zijn oever en zijn onkruid, maar ook door zijn bestemming. Weliswaar min of meer gebombardeerd tot parkeerterrein, maar niet echt. Het is een plek die je doet mijmeren over het verleden, toen hier stoomschepen aanmeerden en zakkendragers in touw waren. Er staat nog een stukje vochtige maaskade begroeid met varens en her en der ligt weggegooid rommel. Wellicht gebeuren hier 's avonds laat schimmige dingen. 's Morgens is het een overheerlijke plaats: de contouren van de stad in de verte, de blik op oneindig. De Maasboulevard is een verrijking van de stad, maar laat alsjeblief dit rafelrandje in tact!

Een ander voorbeeld van rafelranden zijn de vele binnenterreinen die er in de stad zijn. Kleine doorgangen naar garageboxen, parkeerplaatsen, naar rommelige plekken die blijkbaar nergens toe dienen. Soms als opslagplaats van bedrijven, soms met onkruid overwoekerd en tot wilde stadstuintjes uitgegroeid. Rommelig maar met een oase van rust.

Een van die doorgangen ligt naast Huize Schreurs aan de Grote Kerkstraat. Een poort met daarachter een pad dat voert tot een onbestemd terrein. Het pad is waarschijnlijk heel oud: Platte granieten stenen, die misschien wel zo oud zijn als het monumentale pand. Hier ligt nog een stukje originele middeleeuwse straat.

Telkens als ik door de Grote Kerstraat kom, heb ik de neiging om over dat pad te gaan lopen. In de voetsporen van stadsgenoten, die hier honderden jaren geleden ook liepen. Dat is wat ik noem geschiedenis "beleven". Helaas is de poort meestal dicht.

Hay Swinkels

hay.swinkels@ziggo.nl